

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **P. F. S.,**
nar. ,
státní příslušnost Íránská islámská republika,
zastoupen Sdružením pro integraci a migraci, o. p. s,
sídlem Havlíčkovo náměstí 2, Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2025, č. j. OAM-777/LE-LE05-LE05-NV-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se mu vstup na území ČR nepovoluje. Podle § 73 odst. 4 zákona o azylu byla doba, na kterou se vstup nepovoluje, stanovena do 11. 8. 2025.
2. Žalobce uvedl, že přicestoval do Prahy dne 14. 7. 2025 přímou linkou z Istanbulu s úmyslem vstoupit na území České republiky. Při hraniční kontrole se prokázal platným íránským cestovním dokladem a dále předložil průkaz o povolení k pobytu v ČR vydaný za účelem studia, s platností do 31. 8. 2025. Přicestoval s primárním úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Jeho záměrem bylo vstoupit na území ČR na základě platného povolení k pobytu a následně podat žádost o mezinárodní ochranu. Ještě před vycestováním konzultoval svůj postup s právníčkou Organizace pro pomoc uprchlíkům (dále jen „OPU“), což dokládá historie jejich telefonické komunikace. Měl obavy, že by s ohledem na přerušení studia a trestný čin spojený s porušením zákazu řízení motorových vozidel mohl čelit problémům s platností svého pobytového oprávnění. Před odjezdem si proto ověřoval stav řízení na webových stránkách Ministerstva vnitra. Při kontrole provedené cizineckou policií byl však informován, že jeho povolení k pobytu bylo ke dni 2. 6. 2025 zrušeno, a to právě z důvodu spáchání trestného činu. Rozhodnutí ministerstva mu nebylo doručeno, protože se v té době nenacházel na území ČR. Bezprostředně po odepření vstupu realizoval svůj původní úmysl a podal žádost o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru letiště, a to z důvodu vážné a odůvodněné obavy o svůj život a zdraví. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 7. 2025 a v jeho doplnění ze dne 24. 7. 2025 uvedl, že v posledních měsících čelil stupňujícímu se tlaku ze strany íránských zpravodajských služeb. Do jejich působnosti spadá rovněž jeho matka, která s těmito složkami dlouhodobě spolupracuje. Během svého pobytu na Kypru byl opakovaně vystaven psychickému i fyzickému nátlaku, včetně napadení osobou napojenou na Íránské revoluční gardy. V důsledku těchto událostí se rozhodl Kypr opustit. V posledních týdnech obdržel výhrůžné zprávy, z nichž vyplývá, že je sledován nejen svou matkou, ale také íránskou tajnou službou. Kvůli neautorizovanému opuštění Íránu, kde byl povolán k vojenské službě, by mu v případě návratu hrozilo trestní stíhání nebo donucení ke spolupráci se zpravodajskými složkami. K České republice má žalobce osobní a sociální vazby – v minulosti zde studoval společně se svou přítelkyní, s níž udržuje trvalý partnerský vztah. Do ČR chtěl přicestovat mimo jiné i proto, aby se odpoutal od vlivu své matky a jejích kontaktů, přičemž ČR považuje za zemi, kde jeho matka nemá žádné vazby.
3. Dle žalovaného byly v případě žalobce naplněny důvody pro nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť je důvodné se domnívat, že by mohl v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Co se týče možného nebezpečí pro veřejný pořádek, pak pokud jde o tvrzení žalovaného, že jednání žalobce bylo účelové, tedy že podáním žádosti o mezinárodní ochranu se snažil pouze dosáhnout vstupu, žalobce odkázal na čl. 31 Ženevské úmluvy. Přicestoval s předem zamýšleným cílem požádat o mezinárodní ochranu. Svůj postup konzultoval s právníčkou a ověřil stav pobytového oprávnění. Tvrzení žalovaného o zneužití azylového řízení dle žaloby postrádá oporu v konkrétních důkazech, nelze jej založit pouze na skutečnosti, že žádost byla podána až po rozhodnutí o odepření vstupu. Žalobce poukázal na judikaturu k výkladu pojmu veřejný pořádek v kontextu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, kdy k tomu se vyjádřil Soudní dvůr EU (dále jen „SDEU“) ve věci C-601/15 PPU, J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie ze dne 15. 2. 2016. V uvedeném rozsudku dovodil, že narušení národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku může odůvodnit zajištění žadatele pouze tehdy, pokud jeho

individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti nebo vnitřní či vnější bezpečnosti dotčeného členského státu. Zajišťovací opatření nemohou být založena na ustanovení o veřejném pořádku, pokud příslušné vnitrostátní orgány předem v každém jednotlivém případě neověří, zda nebezpečí, které předmětné osoby představují pro veřejný pořádek, přinejmenším odpovídá závažnosti zásahu do práva těchto osob na svobodu, který představují taková opatření. V kontextu zajištění žadatele o azyl je potřeba respektovat spravedlivou rovnováhu mezi právem žadatele na svobodu a požadavky souvisejícími s ochranou národní bezpečnosti a veřejného pořádku. Ve věci C-72/22 PPU *Valstybės sienos apsaugos tarnyba* ze dne 30. 6. 2022, SDEU dále potvrdil, že neoprávněný pobyt žadatele na území členského státu sám o sobě nemůže představovat dostatečný důvod pro zajištění, pokud není doprovázen dalšími specifickými okolnostmi. V kontextu tvrzení žalovaného bylo nezbytné posoudit, zda skutečnost, že byl žalobce v minulosti pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, dosahuje takové intenzity, aby bylo možné uzavřít, že jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. usnesení NSS č. j. 1 Azs 221/2023 ze dne 14. 12. 2023).

4. Žalobce k tomu popsal okolnosti, které vedly k jeho odsouzení. Potvrdil, že byl v minulosti dvakrát sankcionován za řízení pod vlivem alkoholu, v důsledku čehož mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel. Tato pochybení však nelze vykládat jako projev systematického nerespektování právního řádu, nýbrž jako reakci na psychicky mimořádně náročné životní období, které prožíval v důsledku dlouhodobé a systematické manipulace ze strany své matky, vrcholící v době jeho studia v České republice. Matka žalobce mu v tomto období opakovaně sdělovala nepravdivé a často dramatizované informace o svém zdravotním stavu či životní situaci – například že trpí rakovinou, že podstupuje elektrošokovou terapii kvůli roztroušené skleróze, že byla adoptována a hodlá nalézt svou „skutečnou matku“, nebo že zemřel jeho otec, přestože tomu tak ve skutečnosti nebylo. Po příchodu do České republiky došlo ze strany matky k přerušení finanční podpory. Žalobce, který je cizincem a neovládá český jazyk, se ocitl v tíživé finanční situaci. Většinu svého času věnoval prezenčnímu studiu zubního lékařství a jedinou reálně dostupnou pracovní příležitostí, kterou byl za daných podmínek schopen získat, byla práce kurýra. Při výkonu této práce byl zadržen policií – nikoliv však z důvodu jízdy pod vlivem alkoholu, ale v souvislosti s nehodou při couvání, kdy došlo k nárazu do jiného vozidla. Řízení vozidla přitom probíhalo navzdory platnému zákazu, což vedlo k jeho odsouzení za úmyslný trestný čin, na který nyní odkazuje žalovaný. Žalobce si je tohoto pochybení vědom, nicméně je přesvědčen, že jej nelze vykládat izolovaně, bez zohlednění jeho osobní a sociální situace, která jej k tomuto jednání vedla. Žalobce má za to, že míra jeho provinění nedosahuje takové intenzity, aby bylo možné dospět k závěru, že jeho chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení pro veřejný pořádek. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek SDEU ve věci C-554/13 Z. Zh. a *Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* a I. O. ze dne 11. 6. 2015.
5. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že se žalobce pokusil neoprávněně vstoupit na území ČR, a z této skutečnosti dovodil závěr, že žalobce nerespektuje právní řád a vědomě jej porušuje. Samotný fakt nelegálního vstupu nebo pobytu však nemůže být bez dalšího kvalifikován jako skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, včetně veřejného pořádku.
6. Žalovaný založil závěry o neúčinnosti zvláštních opatření na domněnce účelovosti jednání žalobce a na tvrzení o opakovaném porušování veřejného pořádku. Tyto argumenty však

byly dle žaloby vyvráceny. Jeho žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána účelově a jeho předchozí jednání nelze vykládat jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku. Dosavadní životní historii žalobce nelze považovat za důkaz systematického nerespektování právního řádu. Jediné pravomocné odsouzení, na které se správní orgán odvolává, představuje ojedinělý exces v mimořádné osobní situaci, jež byla poznamenána citovým tlakem, psychickou manipulací a nátlakem ze strany blízké osoby. Za těchto okolností nelze tuto událost automaticky vykládat jako indikátor budoucí nespolehlivosti ani jako dostatečný důvod k vyloučení použití mírnějších režimových opatření.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
9. Žalobce požádal dne 14. 7. 2025 o udělení mezinárodní ochrany, a to poté, co mu nebyl umožněn vstup do ČR.
10. Bylo zjištěno, že přicestoval letecky dne 14. 7. 2025, přičemž při hraniční kontrole se prokázal svým íránským cestovním dokladem a průkazem k povolení pobytu v ČR. Lustrací v evidencích bylo zjištěno, že povolení k pobytu bylo žalobci ke dni 23. 6. 2025 ukončeno.
11. Z cizineckého informačního systému bylo dále zjištěno, že žalobci byl v roce 2022 pobyt v ČR povolen za účelem studia, rozhodnutím ze dne 2. 6. 2025 mu ale bylo povolení zrušeno z důvodu spáchání úmyslného trestného činu. Dále bylo zjištěno, že žalobce byl na území ČR pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, (dále jen „trestní zákoník“), a to trestním příkazem X ze dne X, sp. zn. X, který nabyl právní moci dne 28. 12. 2024, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců se zkušební dobou v délce 18 měsíců do 28. 6. 2026 a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců.
12. Z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že z Íránu vycestoval pozemní cestou do Turecka, a poté lodí na Kypr, odkud poté přicestoval do Prahy.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*
15. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
16. Dle § 74 odst. 1 zákona o azylu *ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním*

prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.

17. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
18. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
19. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.
20. Žalovaný ve věci žalobce rozhodl o nepovolení vstupu z důvodu dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť žalobce by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
21. Soud se ztotožňuje se žalobou v tom, že nikoli každá skutečnost představuje dostatečný argument pro závěr o možnosti existence nebezpečí ohrožení veřejného pořádku či bezpečnosti, kdy podstatné v tomto směru je, aby žalovaný zhodnotil všechny relevantní individuální skutečnosti daného případu, přičemž v tomto ohledu soud pochybení žalovaného neshledal.
22. Dále soud odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 16/2024 – 33 ze dne 30. 12. 2024, ve kterém poukázal na dosavadní závěry judikatury k nepovolení vstupu ve vztahu k důvodu možného nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud mj. uvedl:
23. „Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 Azs 53/2012-41, konstatoval, že oproti § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterým se zabýval rozšířený senát a který vyžaduje již realizované narušení veřejného pořádku závažným způsobem, „postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu „důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek“. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka hrozby narušení veřejného pořádku, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení „závažným způsobem“. Prostor pro správní úvahu je tedy v tomto případě ve srovnání s rozhodováním o správním vyhoštění výrazně větší, což je jistě odůvodněno potřebou urychleného rozhodování správního orgánu v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti “ [zdůraznění doplněno; soud dodává, že tehdejší § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu byl obdobou nynějšího § 73 odst. 3 písm. c) téhož zákona].
24. Citovaný závěr připomněl Nejvyšší správní soud např. v nedávném rozsudku ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 29, a dodal, že možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevylučuje ani dosavadní bezúhonnost. Je sice pravdou, že za určitých okolností nemusí být narušením veřejného pořádku ani samotné trestní odsouzení, tak tomu však bude zpravidla v případech nedbalostních trestných činů, trestných činů spáchaných před značně dlouhou dobou či dokonce zahlazených. Nelze naopak dovozovat, že by pro naplnění důvodné domněnky, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, muselo dojít ke spáchání trestného činu či by dokonce ke spáchání trestného činu musely přistoupit další přitěžující okolnosti. Takový požadavek z judikatury Nejvyššího správního soudu ani Soudního dvora nevyplývá. Podstatné je,

aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. To bylo v případě žalobce splněno.

25. *Se žalobcem lze souhlasit potud, že pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (viz např. zmíněný rozsudek č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 31, nebo rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 27, či rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67). Je možné dát žalobci za pravdu též v tom, že takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území (viz např. č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 28).“*
26. Citované závěry jsou plně použitelné i v nyní řešené věci, kdy rovněž platí, že podstatné je, zda žalovaný zohlednil všechny individuální skutečnosti případu.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě žalobce přistoupil k rozhodnutí o nepovolení vstupu z důvodu, že žalobce přicestoval do ČR a pokusil se vstoupit na její území, ačkoli ke vstupu nebyl oprávněn, neboť pobytové oprávnění mu bylo v červnu 2025 zrušeno. Žádost o mezinárodní ochranu podal poté, co mu byl odepřen vstup na území z důvodu absence pobytového oprávnění. Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl v minulosti v ČR pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a to trestním příkazem X ze dne X, sp. zn. X, který nabyl právní moci dne 28. 12. 2024, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců se zkušební dobou v délce 18 měsíců do 28. 6. 2026 a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců.
28. Z toho je dle žalovaného patrné, že již před spácháním tohoto činu se žalobce dopustil porušení veřejného pořádku, a to natolik závažného, že mu byl uložen zákaz řízení. Žalobce ostatně při výpovědi uvedl, že řídil opilý, měl nehodu, načež mu byl uložen zákaz řízení, avšak řídil i dále. Dle žalovaného je zřejmé, že žalobce porušoval veřejný pořádek opakovaně a v míře, která vedla k (byť podmíněnému) trestu odnětí svobody. Dále žalovaný uvedl, že dalším porušením veřejného pořádku ze strany žalobce byla nynější snaha o vstup do ČR bez oprávnění. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť žalobce veřejný pořádek již narušoval, přičemž tak činil vědomě opakovaně a velmi závažným způsobem. Dle žalovaného je zřejmé, že skutečnosti, které žalobce vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, mu byly známy již před příjezdem do ČR a odepřením vstupu. Žádost se tak jeví účelově. Dle žalovaného ji měl žalobce podat bezprostředně, ne až po odepření vstupu.
29. Co se týče nelegálního vstupu soud se ztotožňuje se žalobou v tom, že samotný nelegální vstup nepředstavuje dostatečně intenzivní důvod pro zajištění, respektive nemůže být sám o sobě důvodem pro nepovolení vstupu, neboť nejde o „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“, nicméně žalovaný vedle toho poukázal na další významné skutečnosti, a sice zejména opakované porušování právního řádu z jeho strany v minulosti. A to odsouzení žalobce pro spáchání úmyslného trestného přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku trestním příkazem X ze dne X, sp. zn. X, který nabyl právní moci dne 28. 12. 2024, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců se zkušební dobou v délce 18 měsíců do 28. 6. 2026 a k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Zároveň žalovaný příhodně poukázal na to, že z podstaty věci je zřejmé, že odsouzení předcházelo

jiné porušení zákona. Dle žalobce se mělo jednat o jízdu pod vlivem alkoholu, na základě kterého mu byl v přestupkovém řízení uložen zákaz řízení strany žalovaného, jehož porušení vedlo k odsouzení soudem v trestním řízení.

30. Pokud se žalobce dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, jednalo se o opakovanému porušení právního řádu ČR.
31. Dle žalobce je potřeba jeho čin vnímat na podkladě jeho osobní a sociální situace, přičemž jeho jednání podle jeho názoru nedosahovalo intenzity pro závěr, že by byl nebezpečím pro veřejný pořádek. Žalobce v žalobě popsal svou situaci tak, že se ocitl v tíživé finanční situaci, přičemž je cizinec neovládá český jazyk. Studoval zubní lékařství a jako údajně jedinou reálně dostupnou pracovní příležitost označil výkon práce kurýra pro donáškovou službu jídla. Při výkonu této práce byl zadržen policií, k čemuž podotkl, že nikoli z důvodu jízdy pod vlivem alkoholu, ale v souvislosti s nehodou při couvání, kdy došlo k nárazu do jiného vozidla. Řízení vozidla však probíhalo navzdory platnému zákazu, což vedlo k jeho odsouzení za úmyslný trestný čin, na který odkázal žalovaný. Do protokolu žalovanému žalobce sdělil, že byl v ČR odsouzen, protože řídil opilý a poté měl nehodu. Stalo se mu to dvakrát. Poprvé dostal zákaz řízení, a poté i přes tento zákaz řídil.
32. Soud dané interpretuje tak, že žalobce si v každém případě byl vědom toho, že řídil přes uložený zákaz, načež byl v důsledku nehody, které se dopustil při výkonu práce kurýra, odsouzen za úmyslný trestný čin. Zároveň je z tvrzení žalobce patrné, že první zákaz řízení mu byl uložen v souvislosti s jízdou pod vlivem alkoholu. Soud se neztotožňuje s žalobcem v tom, že by jím páchanou delikt ní a následně i trestnou činnost bylo možné bagatelizovat ve smyslu, že pokud se cizinec neovládající dostatečně jazyk ocitne ve špatné sociální situaci, může toto ospravedlnit porušování právního řádu, u žalobce uloženého zákazu řízení. Dle soudu je zjevné, že žalobce si byl tohoto zákazu plně vědom, kdy i přes to se rozhodl vykonávat práci kurýra, tedy práci, kde je řízení motorového vozidla či jiného dopravního prostředku přímo jeho podstatou. Studoval-li zubní lékařství, pak soud má za to, že lze u žalobce předpokládat jeho schopnost si v obdobné situaci dostatečně poradit, a i bez znalosti českého jazyka si nalézt takovou práci, při jejímž výkonu nebude zároveň neustále docházet k poručování právních předpisů. Nadto žalobce tvrzenou špatnou sociální situaci nijak neprokázal, kdy naopak z jeho pobytové historie plyne, že později byl schopen zaplatit další cesty, kdy cestoval z Íránu pozemní cestou do Turecka, a poté lodí na Kypr, odkud jel do Prahy. Soud v jednání žalobce naopak spatřuje zřetelnou neochotu respektovat český právní řád. Případnou obtížnou sociální situaci v průběhu studia nelze řešit za cenu porušování právních předpisů, kdy žalobci nadto nic nebránilo si najít jinou práci.
33. Soud má z uvedených důvodů za to, že jakkoli se žalobce nedopustil žádné vysoce závažné trestné činnosti, postupoval žalovaný v souladu se zákonem, kdy žalobcem v ČR páchanou protiprávní činnost považoval za dostatečný argument pro nepovolení vstupu s tím, že tato představuje skutečné (byl odsouzen), aktuální (odsouzen v roce 2024) a dostatečné nebezpečí pro veřejný pořádek (opakované vědomé porušení právních předpisů s delikt ní i trestněprávní odpovědností). Užití motorového vozidla pod vlivem alkoholu je závažné porušení pravidel, které může ohrozit zdraví nebo i život ostatních účastníků provozu. Ve smyslu veřejného pořádku je takové protiprávní konání umocněno tím, že žalobce následně vědomě zákaz řízení ignoroval, čímž ukázal, jak hodlá respektovat pravidla České republiky, a tedy i veřejný pořádek. Soud přihlédl i k tvrzení žalobce při výslechu o jeho žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 7. 2025, které soud považuje za zmatečné, v určitém ohledu

dezorientované. Ohledně účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu za účelem vynutit si vstup na území se však soud se žalovaným neztotožňuje.

34. Je povinností cizince disponovat při vstupu do ČR platným povolením či dokladem k pobytu. Žalobce povolením k pobytu disponoval, avšak k 23. 6. 2025 mu bylo zrušeno z důvodu odsouzení za úmyslný přečin dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Vzhledem k době zániku povolení k pobytu a pobytu žalobce v zahraničí soud považuje tvrzení žalobce o tom, že nevěděl o zrušení pobytu, za nikoli vyloučené. Tvrzení o konzultaci se zástupcem žalobce o možnostech udělení azylu není s tímto v rozporu, neboť žalobce měl původně povolený pobyt do 31. 8. 2025, tudíž mohl během pobytu na Kypru konzultovat možnosti azylu, jestliže mu mělo povolení k pobytu brzy zaniknout. Shodně považuje soud za prokázané tvrzení žalobce ohledně jeho vztahu s matkou, který je patrný již z výsledku žalobce dne 18. 7. 2025. Avšak povaha takového vztahu nezakládá jakékoliv pobytové či azylové relevantní účinky. Jelikož má soud tvrzení žalobce o jeho neznalosti zrušení pobytu a o konzultaci s OPU za osvědčené, neprovedl jako důkaz jím navržené důkazy. Taktéž neprovedl jako navržený důkaz o komunikaci s matkou, neboť případné zjištění tvrzeného obsahu komunikace je pro posouzení věci nerozhodné. Soud tak oproti žalovanému nemá za prokázané, že žalobce požádat o mezinárodní ochranu „účelově“ z důvodu nepovolení vstupu. Ostatně ani žalovaný ve skutečnosti nebyla daného názoru, jestliže nepostupoval dle § 73 odst. 3 písm. e) zákona o azylu. Dané však nic nemění na tom, že protiprávní činnost žalobce je dostatečným argumentem pro nepovolení vstupu osobě, která nemá povolení ke vstupu a oprávnění k pobytu hodlá docílit nově podanou žádostí o mezinárodní ochranu. Takový závěr je rozhodný i ve vztahu k náhradním opatřením. Jestliže žalobce již dříve ignoroval zákaz řízení, lze předpokládat, že bude ignorovat i jiné povinnosti uložené správním orgánem, zejména pokud pro něj znamenají ve svém důsledku riziko návratu do země původu v případě nevyhovění žádosti o azyl.
35. Délka doby nepovolení vstupu byla přezkoumatelně odůvodněna, v jejím rozsahu soud neshledává nezákonnost. Uložená doba je kratší než 1 měsíc, tudíž odpovídá zcela zrychlenému vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud bude o azylové žádosti rozhodnuto dříve, bude zcela jistě žalobce dle výsledku řízení vpuštěn na území ČR nebo naopak bude veden k vycestování ze země. Prostředí místa zajištění je dáno žalobcem zvolenou dopravou, pokud institut nevpuštění předpokládá, že cizinec nebude právně vpuštěn na území ČR, lze očekávat, že takto bude učiněno i fakticky. Vzhledem ke krátké lhůtě k rozhodnutí o žalobě daného typu nelze poměry v Příjímacím středisku Ruzyně podrobit testu proporcionality, přičemž zároveň nelze přehlédnout, že tvrzený diskomfort v příjímacím středisku může žalobce ukončit návratem do země, ze které vycestoval. Z jeho výpovědi nevyplývá, že by mu na Kypru hrozilo nebezpečí, kterému by se nemohl vyhnout, nehledě k jeho schopnosti cestovat a disponovat s dostatečnými finančními prostředky.
36. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. 8. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce